

Παρασκευή Ανεβλαβή

Ιππόκαμπος

2022

Νάξος

Σχολή Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής Θεάτρου Πορεία

Η Παρασκευή Ανεβλαβή γεννήθηκε στην Αθήνα το 1999. Πέρασε τα παιδικά και εφηβικά της χρόνια στην Νάξο. Το 2017 γύρισε στην Αθήνα και σπούδασε Εσωτερική αρχιτεκτονική διακόσμηση. Μόλις πήρε το πτυχίο της, ξεκίνησε τις σπουδές της πάνω στην υποκριτική του θεάτρου και υποκριτική στην κάμερα. Τα τελευταία χρόνια ασχολείται επαγγελματικά με την γραφή σεναρίου. Σενάρια της έχουν γίνει ήδη θεατρικές παραστάσεις και ταινίες.

Τηλέφωνο Επικοινωνίας: 6946691078

Email: vivianevlavi@gmail.com

Το έργο γράφτηκε στα πλαίσια της Σχολής Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία (Οκτώβριος 2021 – Μάιος 2022) με εισηγητές τους Θανάση Τριαρίδη, Μάνο Κουνουγάκη και Βαγγέλη Χατζηγιαννίδη.

Το θεατρικό έργο Ιππόναμπος της Παρασκευή Ανεβλαβή, διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια

Creative Commons BY_NC_ND

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με τον συγγραφέα.

Πρόσωπα

Πέρσα

Αδάμ

Περίληψη

Ο Α. είναι ένας νεαρός άνδρας που τώρα ζει σε ένα διαμέρισμα με την μητέρα του. Ένα βράδυ πλησιάζει τρομοκρατημένος την μητέρα του, λέγοντάς της ότι φοβάται. Τον καθησυχάζει και κοιμούνται μαζί. Το επόμενο πρωί, η μητέρα του ξυπνάει αλλά εκείνος λείπει απ' το σπίτι. Φοβούμενη πως ο γιος της έπαψε να παίρνει τα χάπια του και δεν είναι καλά, τα λιώνει και τα ρίχνει μέσα στον χυμό του, όλα. Ο Α. γυρίζει σπίτι τους, η μητέρα του τον βλέπει με τα αίματα και προσπαθεί να τον ηρεμήσει και να μάθει τι συνέβη. Όταν της λέει ότι έκανε κάτι κακό, εκείνη τον αγκαλιάζει και τον παρηγορεί, λέγοντάς του ότι όλα θα πάνε καλά. Τον βοηθάει να κάνει μπάνιο, να καθαρίσει το αίμα. Εαπλώνουν ξανά μαζί για ύπνο. Ο Α. ξυπνάει μες στην νύχτα, ακούγοντας σκυλιά. Βρίσκονται και οι δύο εκτός ελέγχου. Γίνεται μια παύση. Τότε φαίνεται ότι όλο το «κακό» ήταν στην φαντασία της μητέρας και ότι ο Α. που προσπαθεί να ιατρέψει τον «κατεστραμμένο» της εγκεφαλικό ιππόκαμπο. Εκείνη του δίνει να πει τον χυμό με τα χάπια της. Ο Α. πίνει και μετά από λίγο πέφτει στο πάτωμα λιπόθυμος.

~Έναρξη~

Σκηνή 1η:

Ανοίγει η αυλαία.

Μπαίνει η Πέρσα με αργά βήματα. Κοιτάει τον χώρο γύρω της. Τακτοποιεί. Παιρνει κάτι ρούχα, φεύγει.

Μπαίνει ο Αδάμ.

Αδάμ: Μάνα; Είσαι εδώ;

Πέρσα: (από μέσα). Τουαλέτα!

Ο Αδάμ περιφέρεται λίγο στο σαλόνι. Βρίσκει ένα περιοδικό στο τραπέζακι. Κάθεται στον καναπέ, το διαβάζει.

Αδάμ: Καθώς ο εγκέφαλος είναι συμμετρικός, στην πραγματικότητα έχεις δύο ιπποκάμπους. (παύση από διάβασμα). Έλα Χριστέ και Παναγιά, ωκεανό έκαναν το κεφάλι μας. (συνεχίζει να διαβάζει). Έναν ακριβώς πάνω από κάθε αφτί. Το μέγεθος του ιπποκάμπου επηρεάζει τις λειτουργικές του δυνατότητες. Πολλές έρευνες μέχρι σήμερα έδειξαν ότι, όταν είναι μεγαλύτερο, η μνήμη είναι συνήθως καλύτερη. Έχεις παρατηρήσει ποτέ ότι ένα συγκεκριμένο άρωμα μπορεί να ανακαλέσει μια ισχυρή μνήμη; (παύση από διάβασμα - σκέφτεται). Τώρα που το λες... (συνεχίζει το διάβασμα). Μελέτη έδειξε ότι η ευκολία στην πλοήγηση στους χαοτικούς δρόμους της πόλης συνδέεται με ένα μεγαλύτερο ιππόκαμπο σε αυτούς τους άνδρες.

Ο Αδάμ κρατώντας το περιοδικό στα χέρια του, σηκώνεται και διαβάζει περπατώντας. Μπαίνει στο σαλόνι η Πέρσα, ξαπλώνει στον καναπέ.

Αδάμ: (διαβάζει). Ο ιππόκαμπος παίζει ρόλο στην εδραίωση της μνήμης κατά τη διάρκεια του ύπνου. Η δραστηριότητα ενός μεγαλύτερου ιπποκάμπου κατά τη διάρκεια του ύπνου σε βοηθά να θυμάσαι καλύτερα το πρωί που θα ξυπνήσεις τις πληροφορίες που έχει. Ο ύπνος πιστεύεται ότι διαδραματίζει κρίσιμο ρόλο σε αυτή τη διαδικασία.

Σκηνή 2η:

Ακούγονται σκυλιά να γανγίζουν και φασαρία απ' έξω. Ταράζεται. Του πέφτει το περιοδικό

Αδάμ: Μαμά... Μαμά; Μαμά!

Ακόμα τα σκυλιά, πιο δυνατά. Κάνει βήματα πίσω. Πέφτει. Μαζεύεται.

Αδάμ: (τρομαγμένα). Σας παρακαλώ, μη μου κάνετε κακό! Θα είμαι καλό παιδί. Δε θα σας πειράξω. Ποτέ ξανά! (παύση). Το ορκίζομαι. Δε θα κλάψω ξανά. Σας παρακαλώ! Δε μπορώ άλλο. Όχι άλλο. (παύση). Σταματήστε... Δε θέλω άλλο. (κλείνει τα αυτιά του). Μη μου κάνετε κακό. Σας παρακαλώ! Μείνετε μακριά μου. Μη με πλησιάζετε!

Ο Αδάμ κουλουριάζεται σε μια γωνία.

Αδάμ: Φοβάμαι... Μαμά; Που είσαι, μαμά; (παύση). (τρομαγμένος). Μπαμπά; Σας παρακαλώ... Βοήθεια μαμά! Μπαμπά...

Ο Αδάμ αφήνει απομακρύνει δειλά τα χέρια από τα αυτιά του. Τα σκυλιά δεν ακούγονται πια. Ηρεμεί λίγο. Αρχίζουν ξανά τα σκυλιά, πιο έντονα. Κλείνει ξανά τα αυτιά του.

Αδάμ: Μη! Σας παρακαλώ... (με πολύ χαμηλό τόνο). Αφήστε με μόνο μου... Δεν θέλω να βλέπω κανέναν σας. Να ακούω κανένα... Φτάνει πια... (κουλουριάζεται). Σιχαμένα... Αιόμα και όταν πεθαίνετε... Μυρίζετε. (παύση). Μυρίζει ο θάνατός σας. Ο θάνατος... (ακούγεται ένα δυνατό γαύγισμα). Μη! (κλείνει ξανά τα αυτιά του). Μαμά; (ανοίγει τα αυτιά του).

Ανασηκώνεται λίγο. Κοιτάει γύρω του.

Αδάμ: Ηρέμησαν μαμά...

Βαριανασάνει.

Αδάμ: Μαμά;... Που είσαι, μαμά; (παύση). Και μετά σου λέει... (ακούει). Σους... Να το πάλι. Ξανά! (σηκώνεται). Να το... Να το! (περιφέρεται στο σαλόνι). Σους... Πάψτε, σας παρακαλώ...

Πλησιάζει την μπαλκονόπορτα. Ψάχνει τα σκυλιά απ' έξω.

Αδάμ: (με ένταση). Από πού ακούγεσαι; Που είσαι; Γιατί είσαι...! Γιατί σε εμένα...

Κλείνει τα αυτιά του με δύναμη.

Αδάμ: Μη, σας παρακαλώ... (φωνάζει). Μαμά; Μαμά! (παύση). Μαμά, έλα να με σώσεις απ' τους δαίμονες... Μαμά...

Ψάχνει γύρω την μαμά του. Κολλάει στο τζάμι της μπαλκονόπορτας.

Αδάμ: (με βαριά ανάσα). Και παντού αίματα... Το αίμα μυρίζει πιο... Πιο άσχημα από το δέρμα σου. (παύση). Θυμάμαι τον εαυτό μου να χώνω την μύτη μου στο δέρμα σου για να το μυρίσω. Να μπει η μυρωδιά αυτή μέχρι μέσα μου, βαθιά στα πνευμόνια μου. Να μεθάνω, από μωρό, από αυτή την μυρωδιά αυτή. Και γιατί; Να μπαίνει στα πνευμόνια μου... Να χώνεται στο μυαλό μου, να ξεχνάω...

Κοιτάει πίσω του. Γυρίζει ξανά μπροστά.

Αδάμ: Και τώρα... Παίρνω ανάσα... Καμιά μυρωδιά. (εισπνέει). Κιόμως είναι εδώ...
Εδώ μέσα ζει. Μαζί μου... (παύση). Μαμά;

Σκηνή 3η:

Ο Αδάμ πλησιάζει την Πέρσα. Κοντοκάθεται μπροστά της.

Αδάμ: (χαμηλόφωνα). Μαμά;

Η Πέρσα κοιμάται.

Αδάμ: (την σκουντάει απαλά). Μαμά...

Πέρσα: Μμμ...

Αδάμ: Μαμά μου, ξύπνα λίγο.

Πέρσα: (κοιμισμένη). Τι είναι; Ποιος είσαι εσύ;

Αδάμ: Μαμά, εγώ είμαι...

Πέρσα: (ξυπνάει). Αδάμ;...

Αδάμ: Εγώ είμαι, ναι.

Πέρσα: Τι έγινε αγόρι μου;

Αδάμ: Δε μπορώ να κοιμηθώ.

Πέρσα: Γιατί ψυχή μου;

Παύση. (Χάνεται η Πέρσα στις σκέψεις της). Ο Αδάμ σκύβει το κεφάλι. Δεν απαντάει.

Πέρσα: (του σηκώνει το κεφάλι). Είδες όνειρο, κακό;

Αδάμ: Ναι...

Πέρσα: Τι είδες;

Αδάμ: Δεν είδα ακριβώς...

Πέρσα: Αλλά;

Παύση.

Αδάμ: Φοβάμαι μαμά.

Πέρσα: Δε χρειάζεται να φοβάσαι. Εγώ είμαι εδώ.

Τον αγκαλιάζει.

Αδάμ: Τα άκουσα... Πάλι.

Πέρσα: Έλα εδώ. *(τον αγκαλιάζει)*. Όσο κι αν φωνάζουν, δε μπορούν να σου κάνουν κακό...

Αδάμ: Θα μου κάνουν.

Πέρσα: Ποτέ! Όσο είμαι εγώ εδώ...

Αδάμ: Μαμά...

Πέρσα: Θες να κοιμηθούμε;

Αδάμ: Ακόμα τα ακούω... Αν κοιμηθώ θα έρθουν...

Πέρσα: Κανείς δε θα έρθει. Έλα, ξάπλωσε. Έχεις δουλειά αύριο, δε θα σηκώνεσαι.

Αδάμ: Εντάξει, αλλά θέλω να σου πω κάτι...

Πέρσα: Πες μου.

Αδάμ: Δε μου αρέσει εδώ.

Πέρσα: Που εδώ; Εδώ, στο σπίτι μας;

Αδάμ: Ναι.

Πέρσα: Και που θα ήθελες να είσαι;

Αδάμ: Κάπου αλλού... Κάπου μακριά. Σε ένα μικρό σπίτι στο βουνό. Με ησυχία. Πολύ ησυχία.

Πέρσα: Έλα εδώ.

Ο Αδάμ την πλησιάζει.

Πέρσα: Θα ήθελες να ήμασταν τώρα μαζί σε ένα όμορφο σπίτι, μικρό...-

Αδάμ: *(την διακόπτει)*. Θέλω να πάμε σε ένα μέρος με ησυχία... Να μην υπάρχουν άνθρωποι, ούτε ζώα, να μην... *(παύση)*. Ζητάω πολλά;

Πέρσα: Όχι καρδιά μου, δε ζητάς πολλά.

Αδάμ: Τότε γιατί δε γίνεται;

Πέρσα: Γιατί δε το ζητάς σωστά. Το ψάχνεις σε λάθος μέρος.

Αδάμ: Που πρέπει δηλαδή;

Πέρσα: Αυτή η ηρεμία θα έρθει από μέσα σου και μόνο. Σε κανένα σπίτι, όπου κι αν είναι, δεν θα την βρεις αν εσύ δεν είσαι ήρεμος μέσα σου.

Ο Αδάμ σκέφτεται.

Αδάμ: Νομίζω πως έχεις δίκιο. Πρέπει να βρω την δική μου ηρεμία...

Πέρσα: Πως νιώθεις τώρα;

Αδάμ: Τρέμει... Η καρδιά μου ακόμα τρέμει.

Πέρσα: (βάζει το χέρι της στην καρδιά του). Θυμάσαι τι σου έλεγα όταν ήσουν μικρούλης;

Αδάμ: Όχι...

Πέρσα: Πριν από πολλά-πολλά χρόνια.

Αδάμ: Τι μου έλεγες;

Ακούγεται ένα γαύγισμα. Ταράζεται ο Αδάμ.

Πέρσα: Σους αγόρι μου... (τον χαιδεύει στα μαλλιά). Σου έλεγα αυτό... Για το καλό και το κακό.

Αδάμ: Μέσα σε μια λίμνη καλού, πέφτει μια σταγόνα κακού.

Πέρσα: Μια σταγόνα, όμως, μπορεί να αλλάξει όλο το νερό. Μια σταγόνα αίμα μπορεί να κάνει κόκκινο το νερό.

Αδάμ: Τι σχέση έχει αυτό με τα...;(Δυσκολεύεται)

Πέρσα: Με τον φόβο σου έχει σχέση. Που δε σε αφήνει να κοιμηθείς;

Αδάμ: Άδεια;

Πέρσα: Αγοράκι μου, κοίτα με. Σε έχω αφήσει ποτέ μόνο;

Αδάμ: Όχι...

Πέρσα: Έχω αφήσει ποτέ κανέναν να σε πειράζει;

Αδάμ: Ούτε...

Πέρσα: Ηρέμησε καρδούλα μου.

Παύση. Ο Αδάμ σηκώνεται και περιφέρεται στον χώρο. Στέκεται μπροστά στο κάδρο του πατέρα του.

Αδάμ: Μαμά... Τον θυμάσαι;

Η Πέρσα σηκώνεται.

Αδάμ: Που πας;

Πέρσα: Να πω λίγο νερό!

Η Πέρσα πάει μέσα.

Αδάμ: Α, ρε πατέρα. Εσύ έφυγες, και ηρέμησες. Εκεί που είσαι, είναι καλό; Καλά θα 'ναι. Ήρεμα, ήσυχα. Ελπίζω να μην είσαι με την μάνα σου στο ίδιο σύννεφο. Όχι τίποτα άλλο, κουμάντο στην γη κουμάντο και στο ουρανό! (γελάει) - (παύση). Παλιοζωή. Τι τραβάμε κι εμείς. Και βλέπεις τους μεγάλους, τους «έξυπνους» και πλούσιους. Ζουν ζωή χαρισάμενη κι εμείς. (παύση). Εσύ δηλαδή έφυγες έτσι. Άδικο ρε πατέρα. Μόνο να 'ξερες πόσο μου λείπεις. Και πόσο σε χρειάζομαι. Ειδικά τώρα. Πως θα βγάλω πέρα μου λες; Τι να μου πεις κι εσύ. (παύση – στην φαντασία της Πέρσας). Αν ήταν εδώ... Θα με βοηθούσε, άραγε;

Έρχεται η Πέρσα.

Πέρσα: Ναι.

Αδάμ: Μαμά, ήρθες; Το χάπι;

Πέρσα: Όλα είναι εντάξει.

Παύση. Χάνεται η Πέρσα.

Αδάμ: Θα με βοηθήσεις;

Πέρσα: Φυσικά!

Αδάμ: Να κοιμηθώ...

Πέρσα: (σκέφτεται). Θέλεις να σου πω ένα παραμύθι;

Ο Αδάμ της γνεύει «ναι». Η Πέρσα ζαπλώνει στον καναπέ. Ξαπλώνει και ο Αδάμ πλάι της. Τον σκεπάζει. Ο Αδάμ κλείνει τα μάτια του. Η Πέρσα τον χαϊδεύει.

Πέρσα: Μια φορά και έναν καιρό... Ήταν ένα μικρό αγοράκι, που το έλεγαν Αδάμ. (παύση). Δεν ήταν ένα συνηθισμένο παιδί. Είχε κάτι που τον έκανε να ξεχωρίζει. Μια μαγική δύναμη. Μπορούσε με ένα μόνο χάδι του να πάρει τον πόνο από κάθε ζωντανό πλάσμα. Μια μέρα, λοιπόν, γυρίζοντας απ' το σχολείο, του όλος χαρά, είδε ένα μικρό σκυλάκι στην άκρη του δρόμου. Το καημένο ήταν χτυπημένο. Ο Αδάμ πλησίασε το χτυπημένο ζώακι και του χάιδεψε εκεί που είχε χτυπήσει. Το αγοράκι κοίταζε τα χέρια του και... Είχαν ματώσει. Γύρισε το βλέμμα του, τρομαγμένο, στο σκυλάκι και τι να δει; Ήταν όρθιο και χαρούμενο. Κουνούσε την ουρά του τόσο γρήγορα, θαρρούσε ότι θα φύγει απ' την θέση της. Ο Αδάμ χαμογέλασε. Έβαλε ξανά την τσάντα του και πήγε σπίτι του. Πλησίασε την πόρτα και άκουσε φωνές. Πολλές φωνές. Έβαλε το αυτάκι του να ακούσει. Ήταν οι γονείς του. Ξαφνικά, κάποιος πλησίαζε στην πόρτα. Το αγοράκι έτρεξε να κρυφτεί. Απ' το σπίτι... Βγήκε ο πατέρας του, αφήνοντας μισάνοιχτη την πόρτα. Τότε ο Αδάμ τρύπωσε μες στο σπίτι. «Μαμά, μαμά!». Φώναζε. Κοίταζε από εδώ, κοίταζε από εκεί... Δεν την έβρισκε πουθενά. Τελικά την είδε να κάθεται μόνη, στην βεράντα τους.

Πήγε κοντά της. Την κοιτάζε. Πήγε να την αγγίξει αλλά εκείνη τον σταμάτησε. «Όποτε αγγίζεις κάποιον, δε πονάει πια. Γιατί παίρνεις όλο τον πόνο του μέσα σου...». Τα ματάκια του βούρκωσαν... «Σε αγαπώ πολύ μαμά». Εκείνη την στιγμή γύρισε πίσω ο πατέρας. Ο Αδάμ τον κοιτάζε. Εκείνος ερχόταν απειλητικά προς το μέρος του. Τότε, ο Αδάμ έτρεξε καταπάνω του, χτυπώντας τον με φόρα και έτσι ξαφνικά... (ο Αδάμ ανοίγει τα μάτια του). Εξαφανίστηκε! Πήρε όλο του τον πόνο μέσα του. Δεν είχε πια λόγο να υπάρχει. Η μαμά πλησίασε το αγοράκι της, του χάιδεψε τα μαλλιά (του χαϊδεύει τα μαλλιά) και του είπε πως...

Αδάμ: Ο ανθρώπινος πόνος... Δεν έπρεπε να μετριέται. Έπρεπε να μην υπάρχει!

Πέρσα: Ναι αγόρι μου. (τον φιλάει στο μέτωπο). Κοιμήσου.

Ο Αδάμ κλείνει τα μάτια του ξανά. Κοιμούνται. Σβήνει το φως.

Σκηνή 4η:

Ανοίγει το φως.

Πέρσα: Τι όνειρο ήταν πάλι αυτό; (βλέπει ότι λείπει από δίπλα της ο Αδάμ). Αδάμ, ξύπνησες; Που είσαι αγάπη μου;

Η Πέρσα σηκώνεται. Αλλάζει.

Πέρσα: Αδάμ, αν είσαι μέσα, ντύσου. Έρχομαι.

Βγαίνει απ' την σκηνή. Γυρίζει ξανά. Τον ψάχνει. Βλέπει την ακαταστασία.

Πέρσα: Πάλι όλα χάγια τα άφησες...

Μαζεύει το σαλόνι. (Δεν υπάρχουν πουθενά πράγματα του Αδάμ).

Πέρσα: Δε μπορούσες να έχεις μαζέψει εδώ; (αναστενάζει).

Μαζεύει τα πράγματα. Κάθεται στον καναπέ. Είναι χαμένη. Κοιτάει δίπλα της, σα να είναι κάποιος δίπλα της.

Πέρσα: Εγώ, είμαι μια απλή γυναίκα. Δεν ήθελα στην ζωή μου, ούτε λούσα ούτε τίποτα. Μόνο ο γιος μου. Ο λόγος που είχα για να ζω. (παύση-σηκώνεται, πιάνει μια εικόνα, την προσκυνάει). Εγώ τον Θεό τον αγαπάω. Τον αγαπάω και τον πιστεύω, κι ας μου έκανε τέτοιο κακό. Πιστεύω... Γιατί έτσι πρέπει! Εκείνος ξέρει καλύτερα από εμάς. (παύση - επανέρχεται λίγο). Πως κατάντησα έτσι, μου λες; Να γυρίζω από δωμάτιο σε δωμάτιο. (παύση). Μόνο εσύ σου με άντεχες! Αλλά σηκώθηκε και έφυγες και με άφησε μόνη να βγάλω το φίδι απ' την τρύπα. (αναστενάζει). Ποτέ σου δε με άκουγε... Λες και ήθελα το κακό του; Γίνεται να θέλω εγώ το κακό του; (παύση). Δε μιλάς, δε μιλάς;! Βέβαια, τι να πεις. Δεν έχεις τι να πεις... (σηκώνεται, πηγαίνει μπροστά στο κάδρο του πατέρα). Δε

καταλαβαίνεις ότι δε μπορώ να τα βγάλω πέρα μοναχή;! Τι, να μη φωνάζω; Ότι θέλω θα κάνω. Όσο ήσουν εδώ μου έλεγες τι να κάνω. Τώρα πια δε μπορείς. Έχεις πεθάνει το καταλαβαίνεις;! Εδώ δε ξέρω που είναι το παιδί μου! (παύση). Μάνα είμαι, πρέπει να τα ανέχομαι όλα. Να προσπαθώ πάντα... Για το καλό... (παύση – ακούει). Σους... Άκου!

Σηκώνεται και πάει μέσα. Γυρίζει.

Πέρσα: Έφυγε!

Σπρώχνει το τραπεζάκι. Πέφτει κάτω μια φωτογραφία. Την πιάνει. Επανέρχεται.

Πέρσα: Είναι, όμως, και αυτό... Αυτή η θλίψη που δε σταματάει. (κάθεται). Τι στα λέω κι εσένα; Δε με άκουγες όταν ζούσες, τώρα θα με ακούσεις; (παύση). Τίποτα δε με ευχαριστούσε πια. Δεν έκανα καμία προσπάθεια να ξεφύγω. Είχα μόνο έναν λόγο να σηκωθώ απ' τα σιατά. Και ήσουν εσύ. (αλλάζει απεύθυνση). Εσύ γιε μου. Έπρεπε να μάθω να ζω ξανά. Όντας μάνα πια. Είχα ευθύνες, υποχρεώσεις. Η ζωή συνεχίζεται, μαζί με τις απόλυες αλλά έχουμε χρέος να ζήσουμε. (παύση - γελάει). Να με έβλεπε κανείς που μιλάω μόνη μου, να με περνούσε για τρελή...

Αφήνει την φωτογραφία. Ακούει φασαρία απ' έξω.

Πέρσα: Τι είναι αυτή η φασαρία;!

Πάει να δει. Γυρίζει.

Πέρσα: Μπα, τίποτα δεν ήταν... Τι είπες;! Όχι δεν ήταν τίποτα απ' όλα αυτά. Κανένας δε γαυγίζει εδώ μέσα!

Η Πέρσα κάθεται στον καναπέ. Διαβάζει ένα βιβλίο. Χτυπάει το σταθερό τηλέφωνο, χάνεται ξανά. Σηκώνει το σηκώνει.

Πέρσα: Παρακαλώ. [...] Ναι κύριε Σπύρο, καλημέρα σας. [...] Τι; Δεν ήρθε; [...] Καθόλου; [...] Όχι, έφυγε κανονικά από 'δω... [...] Δε ξέρω. [...] Ναι κι εγώ αυτό ελπίζω, να μην έπαθε κάτι. [...] Σας ευχαριστώ πολύ. [...] Κι εσείς, αν περάσει από εκεί... [...] Καλή σας μέρα.

Κλείνει το τηλέφωνο.

Πέρσα: Αν δε πήγε στο μαγαζί... Που είναι και αυτό το παιδί τόσες ώρες; (παύση). Που είσαι Αδάμ; (παύση – σκέφτεται - πιάνει τα χάπια της απ' το συρτάρι-τα μετράει). 3 μέρες δε πήρες. Γιατί δε με ακούς ποτέ σου; Μάνα σου είμαι, το καλό σου θέλω! Γιατί γαμώ το!

Η Πέρσα πετάει το κουτί με τα χάπια. Παίρνει τα πράγματά της.

Πέρσα: Δε γίνεται έτσι! Θα πάω να τον βρω. Δε μπορώ να κάθομαι τόση ώρα έτσι... Μπορεί να με χρειάζεται, μάννα του είμαι!

Το ξανασκέφτεται. Σηκώνεται και μαζεύει τα χάρπια. Τα σπάει όλα μαζί, τα χτυπάει και τα κάνει σκόνη.

Πέρσα: Το καλό το δικό σου και τα δικό μου...

Βάζει την σκόνη σε ένα μπουκάλι από χυμό.

Πέρσα: Αφού δε με ακούς... *(κάθεται)*. Δεν αντέχω άλλο! Να ηρεμήσεις εσύ ... Να ηρεμήσω κι εγώ. *(παύση)*. Τι να κάνει τώρα το παιδί μου;

Η Πέρσα ξαπλώνει το κεφάλι της πίσω, στο καναπέ, σαν να ονειρεύεται.

Σκηνή 5η:

Ο Αδάμ περιφέρεται, ανάμεσα στον κόσμο, σαν χαμένος. Κάθεται σε μια γωνία.

Αδάμ: Είμαι καλά. Υπάρχει λύση. Εδώ γύρω είναι. Την βλέπω. Εδώ...

Βγάζει ένα μαχαίρι.

Αδάμ: Μοιάζετε, όλα μοιάζετε μεταξύ σας. Ίδια, όλα ίδια! Μυρίζετε όλα το ίδιο. Και όταν ζείτε και όταν πεθαίνετε. *(ουρλιάζει)*. Σκυλιά!

Ο Αδάμ φεύγει τρέχοντας.

Παύση.

Σκηνή 6η:

Η Πέρσα σηκώνεται. Πλησιάζει στο μπαλκόνι. Κοιτάει απ' έξω. Ακούει την πόρτα να ανοίγει.

Πέρσα: Αδάμ, εσύ είσαι;

Αδάμ: *(εκτός σκηνής)*. Μαμά, ήρθα να σε δω!

Παύση.

Πέρσα: Αχ, μίλα μου αγόρι μου ανησυχώ...

Εμφανίζεται ο Αδάμ. Έχει αίματα στα ρούχα του. Τρομάζει η Πέρσα.

Πέρσα: Αδάμ;! Τι εγ- Γιατί είσαι έτσι; Τι έπαθες;

Ο Αδάμ περπατάει βαριά και αργά. Τον πλησιάζει η Πέρσα.

Πέρσα: *(στον «πατέρα»)*. Κάτι έχει το παιδί! *(στον Αδάμ)*. Χτύπησες αγοράκι μου;

Ο Αδάμ περιφέρεται στο δωμάτιο, κοιτώντας το ταβάνι.

Αδάμ: Αίσθηση, τίποτα συγκεκριμένο. Σαν να ανατριχιάζει όλο σου το κορμό. (του πέφτει το μαχαίρι). Νιώθεις ότι υπάρχει ένα ζευγάρι μάτια που σε κοιτάει. Αλλά δεν είναι κανείς. Το νιώθω. Το μυαλό μου... Παιίζει παιχνίδια. Κάτι δε πάει καλά με 'μένα, κάτι... (παύση). Έχω ανάγκη το φως στην ζωή μου. Τα χρώματα, τα αρώματα... Όμορφα αρώματα. Αυτά μου δίνουν τον χειρότερο εφιάλτη μου. (παύση). Βρώμα. Βαριά μυρωδιά! Θάνατος! (παύση). Την ομορφιά. Αυτό έφαχνα πάντα. Όπου κι αν ήταν. Ακόμα κι εκεί που δεν την έβλεπε μάτι. (παύση). Την στιγμή που έμπηγα το μαχαίρι, το βλέμμα τους. Το πώς με κοιτούσαν όταν.

Πέρσα: (κοιτάει γύρω της). Μίλα πιο σιγά! (πάει να τον αγγίξει).

Αδάμ: (με ένταση). Μη με ακουμπάς!

Πέρσα: Αγοράκι μου, σε παρακαλώ...

Αδάμ: Φύγε να μη σε βλέπω!

Πέρσα: Γιατί είσαι μες στα αίματα παιδί μου;

Η Πέρσα παίρνει ένα σεντόνι και προσπαθεί να τον καλύψει. Ο Αδάμ το πετάει με δύναμη.

Αδάμ: Δε θα σου δώσω αναφορά για το τι κάνω! (φωνάζει). Μάνα μου είσαι, όχι αφέντης!

Πέρσα: Το καλό σου θέλω.

Αδάμ: Ναι, φυσικά! Πάντα το καλό μου θες. Γι' αυτό τους διώχνεις όλους από κοντά μου. Όλους!

Πέρσα: Ηρέμησε παιδί μου.

Ο Αδάμ πετάει το μαχαίρι με δύναμη στον τοίχο απέναντι.

Αδάμ: Πάντα ήσουν απέναντί μου, όχι δίπλα μου! Τι θες; Να με έχεις κάτω απ' τα φουστάνια σου μια ζωή; Όχι πια. Θα κάνω ότι θέλω εγώ. (παύση). Εξαιτίας σου έφυγε η Χρύσα. Και η άλλη, εκείνη η κοπελίτσα που με είχε πλησιάσει στο πάγκο; Τρέχοντας έφυγε!

Πέρσα: Δεν τις έδιωχνα εγώ.

Αδάμ: Τότε ποιος; Εγώ τις ήθελα. Εσύ φταις, εσύ τις έδιωξες. Όπως έδιωξες και τον πατέρα μου. Κανέναν δε θες κοντά μου, μη και χάσεις τα πρωτεία!

Πέρσα: Αδάμ, σύνελθε! Δεν έδιωξα κανέναν εγώ. Όταν αρχίζεις και φωνάζεις στα σκυλιά. Στο πάγκο γαύγιζες, τι ήθελες να κάνει το κορίτσι; Τρόμαξε.

Αδάμ: (στον εαυτό του). Τρόμαξε.

Ο Αδάμ κάθεται στο πάτωμα, κοιτάει στο κενό.

Πέρσα: Κοίτα με ψυχή μου-

Αδάμ: Τι κάνω λάθος;

Πέρσα: Όλα θα πάνε καλά.

Αδάμ: Γιατί κανείς δε θέλει την αγάπη μου; Γιατί με φοβούνται μαμά, είμαι κακός;

Πέρσα: Όχι δεν είσαι. Είσαι το παιδί μου.

Αδάμ: Άρα, δε θα έβλεπες το κακό μου. Το λάθος μου.

Πέρσα: Βλέπω τα λάθη σου και στα λέω.

Αδάμ: Τώρα έκανα λάθος;

Πέρσα: Αυτό το δούμε μαζί. Θα μου πεις ακριβώς τι έγινε και θα το δούμε.

Αδάμ: Είμαι κακός.

Πέρσα: Αδάμ, κοίταξε με λίγο... Αν ήσουν θα στο έλεγα. Θα βρίσκαμε την λύση μαζί.

Ο Αδάμ σηκώνεται και στέκεται μπροστά στην πλάτη της Πέρσας.

Αδάμ: (ψιθυριστά). Κυνηγημένη ανάμεσα σε άνθρωπο και δαίμονα. Στο Θεό και τον διάβολο. Και τους βλέπω. Φοβούνται. Το βλέπουν στο πρόσωπό σου, τον τρόμο τους βλέπουν. Φοβούνται πως μοιάζω. Πως είμαι η συνέχεια, το νήμα που ενώνει την λογική... Με το άλογο!

Πέρσα: (δεν ακούει τι λέει). Τι;

Αδάμ: Μαμά, είμαι τρελός;

Πέρσα: Τι λες αγόρι μου; Είσαι η αγκαλιά μου.

Αδάμ: Μάνα μου είσαι. Δε θα έλεγες ποτέ κάτι κακό...

Πέρσα: Τα μάτια μου σου λένε ψέματα;

Αδάμ: Φοβάμαι μαμά.

Πέρσα: Τι φοβάσαι;

Ο Αδάμ χάνεται στο κενό. Δεν απαντάει.

Πέρσα: Καρδιά μου, τι φοβάσαι;

Αδάμ: Εμένα... Και εσάς.

Πέρσα: Εμάς;

Παύση.

Σκηνή 7η:

Αδάμ: (ταραγμένος). Τα ακούς; Αυτά!

Πέρσα: Σους! (παύση). Δεν ακούγεται τίποτα...

Αδάμ: (σηκώνεται-την πλησιάζει). Παντού ήταν.

Πέρσα: Ήταν. Δε τα ακούς τώρα ε; (με ένταση). Δεν υπάρχουν πια, ε;!

Αδάμ: Ήταν! Δεν ζουν πια.

Πέρσα: Δε τα ακούς πια. Δόξα τω Θεώ!

Αδάμ: Μη τον μπλέκεις αυτόν στην κουβέντα μας! Αυτός δεν υπάρχει. Ούτε εκείνα υπάρχουν πια.

Παύση.

Πέρσα: Τι έκανες;!

Ο Αδάμ κάθεται, φυσιολογικά. Ανάβει τσιγάρο.

Αδάμ: Έχεις ακούσει για τον Κέρβερο;

Πέρσα: Τι λες παιδί μου;!

Αδάμ: Κέρβερος ωμωστής Αΐδω κύνων χαλκιοφώνος πενηκοντακέφαλος...

Πέρσα: (στον εαυτό της). Κέρβερος άγριος σκύλος του Άδη, με ηχηρή φωνή και 50 κεφάλια... (παύση). Παιδί μου, θα μου πεις τι έκανες;!

Ο Αδάμ την πλησιάζει. Την μιλάει μπροστά στο πρόσωπό της.

Αδάμ: 3 κεφάλια... 3 ζώα... Ή και όχι... Ένα συνηθισμένο σκύλο, αλλά και με πόδια λιονταριού, ουρά ερπετού ή φίδια σε όλο του το σώμα!

Πέρσα: (τον ταρακουνάει). Σύνελθε επιτέλους!

Αδάμ: (έξω από φαντασία Πέρσας). Μαμά; Μαμά μου, τι λες;

Πέρσα: Μη τα ξαναπεις ποτέ αυτά τα πράγματα! Αυτά είναι η κατάρα μας. Θα μας φάνε! Το καταλαβαίνεις;! (τον παίρνει το μαχαίρι). Από άνθρωπο είναι; Χριστέ μου, τι έκανες;!

Η Πέρσα τρέχει στο μπαλκόνι. Κοιτάει απ' έξω. Ο Αδάμ την πλησιάζει «απειλητικά» από πίσω.

Αδάμ: Ότι έμοιαζε... Δε μοιάζει πια. Δε μυρίζουν πια, δε δίνουν πόνο... Πια.

Πέρσα: Δεν έχει μαζευτεί κόσμος. Πήγες σε άλλη γειτονιά, που ήσουν;

Αδάμ: Νοιάζεσαι περισσότερο για τον κόσμο, απ' την ψυχική μου ηρεμία... Γιατί κανείς δε με αγαπάει; (κλαίει). Δε θέλω αυτόν τον πόνο πια. Ζώα είμαστε όλοι... Βρώμικα ζώα. Βρώμικα σκυλιά... (χαμηλόφωνα). Βρώμικοι άνθρωποι.

Παύση. Η Πέρσα κοιτάει πανικοβλημένη γύρω της.

Πέρσα: Έλα, πάμε να σε πλύνω. Να μη σε δει κανείς έτσι.

Η Πέρσα προσπαθεί να τον σηκώνει. Ο Αδάμ δεν ανταποκρίνεται.

Πέρσα: Σήνω παιδί μου!

Αδάμ: Άσε με! (την κοιτάει). Τι με κοιτάς; Θες να μάθεις τι έγινε εκεί έξω;

Πέρσα: Θα μου τα πεις μετά. Πάμε να πλυθείς, μη σε δει κανείς με τα αίματα.

Αδάμ: Τι άλλο θες να σου πω πια. Στα είπα τόσες φορές! Δε με ακούς;

Πέρσα: Σε παρακαλώ, έλα. Πάμε μέσα, θα μας δει!

Αδάμ: Το μόνο που καταφέρνεις με αυτή την ιστορία είναι να με κουράσεις. (παύση). Άδικα με ταλαιπωρείς, και τον εαυτό σου. Δε θα σου πω τίποτα περισσότερο απ' ότι θα ακούσεις και εκεί έξω.

Πέρσα: Ποτέ δεν άκουγα τα λόγια του κόσμου. Αν τα άκουγα-

Ο Αδάμ σηκώνεται, την διακόπτει.

Αδάμ: Αν άκουγες τον σιατόκοσμο, τι θα έκανες;

Πέρσα: Θα σε είχα βάλει στην κλινική. Ξανά.

Αδάμ: Δεν είμαι τρελός! Τα άκουσα.

Πέρσα: Αδάμ-

Αδάμ: (την διακόπτει). Χθες το βράδυ... Δε ξύπνησα μόνο απ' τα γαμημένα τα σκυλιά.

Πέρσα: Σους! Μη φωνάζεις. Μη λες αυτή την λέξη εδώ μέσα...

Αδάμ: Γιατί;! Ποιος θα με ακούσει; *(φωνάζει)*. Σκυλιά!

Η Πέρσα προσπαθεί να μην ταραχτεί.

Πέρσα: Όχι αγάπη μου. Χθες δε γαύγιζε κανείς-

Αδάμ: Πάψε! Ξέρω τι ακούω, δεν είμαι τρελός! *(παύση)*. Αυτό νομίζεις για μένα ε;
(φωνάζει). Αυτό νομίζεις;!

Πέρσα: Όχι, όχι!

Αδάμ: Μη με φοβάσαι. Τους ανθρώπους χωρίς νεύρα να φοβάσαι. Αυτοί κάτι κρύβουν.

Πέρσα: Ναι, αυτούς θα φοβάμαι.

Παύση.

Αδάμ: Από όνειρο ξύπνησα. Εφιάλτη.

Πέρσα: Πέρασε! Ένα όνειρο ήταν, πέρασε!

Αδάμ: Δε πέρασε! Ο εφιάλτης ζει σε ένα. Στο μυαλό μου.

Πέρσα: Να σου φέρω κάτι να πιεις. Θα περάσει αγοράκι μου.

Η Πέρσα πάει μέσα.

Αδάμ: Το θυμάμαι πολύ καθαρά.

Πέρσα: *(γυρίζει)*. Ποιο πράγμα;

Αδάμ: Εκείνο τον πόνο. Να με καίει. *(παύση)*. Και μετά τα σκυλιά. Να γαυγίζουν και να ουρλιάζουν και εγώ... Το θυμάμαι.

Πέρσα: Δεν έγινε ποτέ! *(του δίνει ένα ποτήρι με χυμό)*.

Αδάμ: Έγινε! *(πετάει και σπάει το ποτήρι με τον χυμό)*. Το θυμάμαι, δεν είμαι τρελός!

Πέρσα: Ψυχή μου, ποτέ δε θα σε θεωρούσα τρελό. Είσαι το παιδί μου. Δικό μου!

Αδάμ: Δικό σου. Δικό τους. Όλων σαν είμαι. Όλων, εκτός απ' του εαυτού μου.

Πέρσα: *(τον αγκαλιάζει)*. Άδικο... Άδικο να μου μιλάς έτσι. Σε λατρεύω.

Αδάμ: Ο μπαμπάς;

Πέρσα: *(πανικοβλημένη)*. Ο μπαμπάς, τι;

Αδάμ: Που είναι;

Παύση.

Πέρσα: Εδώ είναι χαρά μου. Απλά μη φωνάζεις. Ξέρεις πως ο μπαμπάς... Δε του αρέσουν αυτά ναι; Έλα. Πάμε να βγάλεις τα αίματα από πάνω σου. Μη σε δει έτσι.

Αδάμ: Τώρα που με είδαν...

Πέρσα: Σήκω!

Η Πέρσα προσπαθεί να τον σηκώσει, ξανά.

Αδάμ: Να σηκωθώ, να πάω που; Να κάνω τι; (*παύση*).

Πέρσα: Πρέπει να βγάλουμε τα αίματα από πάνω σου παιδί μου! Δε πρέπει να σε δει. Πρέπει να βγάλουμε τις βρωμιές.

Αδάμ: Ούρλιαζαν καθώς πέθαιναν. Ξέρεις τι λένε για το κλάμα των σκυλιών; Προμηνύει των θάνατο. Τον θάνατο κάποιου δικού τους ανθρώπου. Ακόμα και το κλάμα απ' τον πόνο τους.

Πέρσα: Έλα παιδί μου, σε παρακαλώ. (*προσπαθεί να το σηκώσει*).

Ο Αδάμ ακουμπάει τα χέρια του στο πρόσωπό του. Βάρεται με αίματα.

Αδάμ: Τα χειρότερα έρχονται. Μπορεί ο Κέρβερος να ήταν κακός και τρομακτικός αλλά... Φυλούσε τον Άδη. Φυλούσε τον κάτω κόσμο. (*την κοιτάει-με πανικό*). Τώρα, αν ελευθερωθεί το κακό; Μαμά, θα έρθει εδώ.

Πέρσα: Κανένα κακό δε θα έρθει!

Αδάμ: Έρχεται, το νιώθω!

Ο Αδάμ σηκώνεται αργά. Περιφέρεται στον χώρο.

Πέρσα: (*ήρεμα*). Έλα καρδιά μου, πάμε να βγάλεις τα λερωμένα.

Αδάμ: Κανείς δε το κατάφερε. Να φύγει απ' τα δεινά του. Να γλιτώσει απ' την μοίρα του.

Πέρσα: Εσύ, αγοράκι μου, δε πρέπει να φοβάσαι. Είσαι ριζικάρης εσύ αγάπη μου. Έχεις εμένα, την μάνα σου. Έχεις εμένα που θα... Θα έδινα και την ζωή μου για σένα.

Αδάμ: Πολύ προσπάθησαν. Μόνο ο Ορφέας κατάφερε με τους ήχους της μαγικής λύρας του να τον εξημερώσει έτσι ώστε να τον αφήσει να παραλάβει την Ευρυδίκη από τον Άδη. (*παύση*). Εγώ δεν είμαι Ορφέας, μαμά. (*πανικοβλημένος*). Θα με φάει!

Πέρσα: Κανείς δε θα σου κάνει κακό. (*του γυρίζει το πρόσωπο*). Κανείς!

Αδάμ: *(αναπνέει βαριά).* Τα σκότωσα. Ότι έμοιαζε με εκείνο, πέθανε!

Πέρσα: Τελείωσε. Ναι; Τελείωσε! Έλα. Πάμε να βγάλεις τα αίματα, έλα.

Αδάμ: Δε θα έρθουν ξανά, ε μαμά;

Πέρσα: Όχι ψυχή μου, δε θα έρθουν.

Πηγαίνουν προς τα μέσα με αργά βήματα. Ακούγεται από μέσα, η Πέρσα πλένει τον Αδάμ. Έξω απ' την φαντασία της Πέρσας.

Αδάμ: Ρε μάνα! Σταμάτα.

Πέρσα: Σους! Πρέπει να καθαριστεί.

Αδάμ: Μαμά, το νερό καίει. Σταμάτα!

Πέρσα: Πρέπει να φύγουν οι βρωμιές!

Αδάμ: Καίει!

Σταματάει το νερό. Έρχεται η Πέρσα, σκουπίζει τα χέρια της.

Πέρσα: Υπομονή. Μόνο αυτό μπορεί να κάνει ο άνθρωπος. *(κάθεται).* Στην αρχή νόμιζα ότι δε θα τα καταφέρω. Τα κατάφερα όμως. Είμαι ακόμα εδώ. *(αναπνέει).* Πολλές φορές έχει τόση ησυχία που μπορώ να ακούω μέχρι και την ανάσα μου. Δεν ακούγεται τίποτα. Ίσως πάντα αυτό αναζητούσα. *(στον «πατέρα»).* Το ήξερες! *(παύση).* Όσο και αν σου μιλάω, δε μου απαντάς. *(παύση).* Αστείο δεν είναι; Πάντα αναζητούσα αυτό που τώρα μισώ. Άκου! Το απόλυτο τίποτα. Πόσο καιρό έχω να ακούσω μια φωνή. Να μου πει έστω μια λέξη. Κάτι. *(παύση).* Φοβούνται. Όλοι φοβούνται. Λες και θα κολλήσουν την αρρώστια μου!

Παύση.

Πέρσα: Χριστέ μου, το παιδί!

Η Πέρσα πάει μέσα τρέχοντας. Γυρίζει με τον Αδάμ καθαρό από αίματα.

Αδάμ: Καλά είμαι.

Πέρσα: Κάτσε εδώ. Να ηρεμήσει λίγο, ναι;

Αδάμ: Μπορώ και μόνος μου! *(κάθεται).*

Πέρσα: Μη φοβάσαι αγόρι μου... *(πάει να τον χαϊδέψει).*

Αδάμ: *(τραβιέται).* Παράτα με μωρή καριόλα επιτέλους! Άσε με ήσυχο.

Πέρσα: Μια ερώτηση έκανα.

Αδάμ: (φωνάζει). Να μη ρωτάς!

Πέρσα: Εντάξει.

Αδάμ: Όχι εντάξει! (σπάει τα πράγματα απ' το τραπέζι).

Πέρσα: Ηρέμησε αγόρι μου...

Αδάμ: Ήρεμος ήμουν! Ήρεμος αλλά μου γάμησες την διάθεση. Μια ζωή τα ίδια!

Πέρσα: Να σου φέρω λίγο χυμό. Θα σα χαλαρώσει.

Αδάμ: Όχι! Δε θέλω τίποτα από εσένα. Συνεννοηθήκαμε; (φωνάζει). Συνεννοηθήκαμε;!

Παύση.

Αδάμ: Κλείσε την γαμόπορτα! Δεν θέλω να ακούω τις φωνές τους.

Πέρσα: Δεν ακούγεται τίποτα. Κανένα σκυλί.

Αδάμ: Οι φωνές του σιατόκοσμου! Αυτούς δεν αντέχεις, όχι εμένα!

Πέρσα: Αδάμ... Μη φωνάζεις, σε παρακαλώ.

Αδάμ: (στο πρόσωπό της). Άντε γαμήσου μωρή!

Πάει να φύγει.

Πέρσα: Που πας;

Αδάμ: Όπου γουστάρω!

Πέρσα: Εδώ. Αδάμ, εδώ!

Αδάμ: Μη μου μιλάς έτσι εμένα.

Πέρσα: Κάτσε κάτω!

Αδάμ: Δεν είμαι σκυλί εγώ!

Πέρσα: Μη φωνάζεις σε παρακαλώ. Θα μαζευτεί η γειτονία.

Αδάμ: (ουρλιάζει). Δε με νοιάζει! Ας έρθουν. Αν έχουν τα αρχίδια, ας έρθουν! Να δουν τι θα τους κάνω.

Ο Αδάμ τρέχει στην μπαλκονόπορτα.

Αδάμ: (φωνάζει). Έλατε ρε καριόλιδες! Έλατε να μου πείτε πως είμαι τρελός!

Η Πέρσα προσπαθεί να τον τραβήξει μέσα.

Αδάμ: Ελάτε να τον φάτε, να ηρεμήσετε!

Η Πέρσα τον τραβάει και τον ρίχνει στο πάτωμα.

Πέρσα: Το καλό σου θέλω. Είσαι το παιδί μου.

Αδάμ: Τον εαυτό σου σκέφτεσαι μόνο. Τον εαυτό σου και τίποτα άλλο!

Πέρσα: Ότι κάνω για σένα το κάνω και μόνο! Δεν έχω κανέναν άλλον στον κόσμο.

Αδάμ: Σκάσε! (*σηκώνεται*). Να πεθάνεις. Αυτό σου πρέπει!

Πέρσα: Αν πεθάνω εγώ, ποιος θα σε φροντίζει;

Αδάμ: Μόνος μου! Δεν σε έχω ανάγκη, κανέναν σας δεν έχω ανάγκη. Κανέναν δεν έχω ανάγκη, κανέναν να κάθεται πλάι μου, κανέναν να με πλένει, να με ταΐζει, να με νταντεύει... (*φωνάζει*). Κανέναν!

Πέρσα: Έχεις ανάγκη εμένα! Μόνος σου δε θα καταφέρεις τίποτα. Καταστρέφεις τον εαυτό σου! Με χρειάζεσαι παιδί μου. Δες το. Δε μπορείς ούτε να πλυθείς χωρίς εμένα. Ούτε να ζήσεις!

Αδάμ: Νομίζεις ότι μπορείς να παίζεις μαζί μου; Να παίζεις με το μυαλό μου; (*παύση*). Όχι δε μπορείς!

Ο Αδάμ πάει αν την χτυπήσει.

Πέρσα: (*ουρλιάζει*). Μη!

Ο Αδάμ σταματάει. Συνέρχεται. Κάνει βήματα πίσω.

Σκηνή 8η:

Αδάμ: Όχι... Εγώ δεν... Σε χτύπησα;

Πέρσα: Ηρέμησε καρδιά μου καλά είμαι.

Αδάμ: (*κλαίει*). Μη φοβάσαι μαμά. Όλα καλά θα πάνε, ναι;

Πέρσα: (*τον αγκαλιάζει*). Έλα, σώπα. Κανείς δε θα σε πειράξει αγόρι μου. Στο υπόσχομαι.

Αδάμ: Θα φτιάξουν τα πράγματα με τον καιρό. Δεν θα μείνουμε με σταυρωμένα τα χέρια...

Πέρσα: Σους... Ηρέμησε ψυχή μου. Η μαμά είναι εδώ.

Αδάμ: Μαμά μου. Πόσο μου λείπεις όταν...-(κουρνιάζει στην αγκαλιά του).

Πέρσα: Όταν; Πες μου αγόρι μου.

Παύση.

Αδάμ: (την κοιτάει). Γιατί δε με σταμάτησες; Εσύ φταις!

Ο Αδάμ σηκώνεται απότομα.

Αδάμ: Έπρεπε να με σταματήσεις! Να μη κάνω κακό σε κανέναν!

Πέρσα: Δε ήξερε τι είχες σκοπό να κάνεις. Ούτε που σε άκουσα όταν έφυγες.

Αδάμ: Γιατί δε με σταμάτησες; Εσύ φταις!

Πέρσα: Αδάμ-

Αδάμ: Πάψε! Δε θέλω να σε ακούω. Έκανες λάθος το καταλαβαίνεις; Λάθος! Έπρεπε να με σταματήσεις.

Πέρσα: Πως;!

Αδάμ: Να με δέσεις με αλυσίδες! Να με κρατήσεις εδώ... Εδώ. Τώρα, θα έχω για πάντα την εικόνα τους στο μυαλό μου. Θα τα ακούω να ουρλιάζουν, να πονάνε. Και όλα αυτά εξαιτίας σου!

Πέρσα: Δε μπορούσα να σε σταματήσω. Δεν ήξερα! (παύση – κάθεται). Όταν έρχεται αυτός ο δαίμονας, κανείς δε μπορεί να σταματήσει το κακό.

Παύση.

Αδάμ: Μαμά. Με βλέπεις;

Πέρσα: (τον κοιτάει). Ποιος είσ-; (τον αναγνωρίζει). Παιδί μου!

Τον αγκαλιάζει σφιχτά. Παύση.

Αδάμ: Πως είσαι μαμά;

Πέρσα: Καλά.

Αδάμ: Πεινάς;

Πέρσα: Λίγο, νομίζω ναι.

Αδάμ: (γελάει). Έλα, κάτσε θα σου φτιάξω κάτι πρόχειρο.

Πέρσα: Θα έρθω κι εγώ.

Πηγαίνουν μαζί μέσα. Γυρίζει η Πέρσα.

Πέρσα: Να βάλω λίγη μουσική, θες;

Αδάμ: (από μέσα). Ότι θέλεις!

Η Πέρσα προσπαθεί να βάλει μουσική.

Πέρσα: Δε μπαίνει!

Αδάμ: (γελάει). Στάσου, έρχομαι.

Έρχεται ο Αδάμ με το φαγητό. Κοιτάει για την μουσική.

Αδάμ: Άστο, θα παίζει μετά από λίγο. Έτσι δε κάνει πάντα;

Πέρσα: Σωστά.

Αδάμ: Κάτσε, έχεις ξηνηστικοθεί!

Κάθονται, τρώνε μαζί.

Πέρσα: Ωραίο!

Αδάμ: Είδες; (γελάει). Κάτι έμαθα κι εγώ τόσα χρόνια.

Πέρσα: Πολλά έμαθες ψυχή μου. (τον χαϊδεύει).

Αδάμ: (της φιλάει το χέρι). Σε αγαπώ πολύ ρε μαμά.

Πέρσα: Λογικό δεν είναι; Μάνα σου είμαι.

Αδάμ: Δεν είναι λογικό. Δυστυχώς υπάρχει πολύς πόνος εκεί έξω.

Πέρσα: Ποιος μπορεί να μην αγαπάει την μάνα του;

Αδάμ: Δεν είναι μόνο παιδιά που δεν αγαπούν τους γονείς τους, αλλά και γονείς που δεν τα αγαπούν.

Πέρσα: Τι λες παιδί μου; Δε γίνεται να μην αγαπάς το σπλάγχο σου!

Παίζει μουσική. Ακούγεται το «Αυτοί παιδί μου δεν». Στοιχείο: Μιχάλης Γκανάς, μουσική: Μιχάλης Καλογεράκης

<https://www.youtube.com/watch?v=FEm-HvFVe9U>

Αδάμ: Είδες, έφτιαξε μόνο του.

Πέρσα: Όλα να ξέρεις εσύ! (χαμογελάει).

Αδάμ: Έτσι που λες. (τρώει). Υπάρχει πολύ καμιά εκεί έξω. Δε βλέπεις τι γίνεται; Μάνες σκοτώνουν τα παιδιά τους.

Πέρσα: Ο Χριστός και η Παναγία!

Η Πέρσα σηκώνεται, περπατάει λίγο στον χώρο.

Αδάμ: Εμ, η τρέλα δε πάει στα βουνά! (χαμηλόφωνα). Στις μανάδες πάει.

Πέρσα: Η μάνα πρέπει να προστατευτεί το παιδί της. Πιο πολύ και απ' την ζωή της!

Πιάνει την φωτογραφία του πατέρα. Την κρατάει μπροστά στο πρόσωπό της, τραγουδάει τους στοίχους, σαν να τον κατηγορεί. Στην φράση: «Δε χαιδέψανε σκυλί», ο Αδάμ κλείνει τα αυτιά τους. Περιφέρεται στον χώρο. Δεν βλέπει ο ένας τον άλλον. Τελειώνει το τραγούδι. Ο Αδάμ πλησιάζει την Πέρσα, της παίρνει την φωτογραφία.

Αδάμ: Προσπαθείς να πείσεις τον αυτό σου ότι είσαι καλή μάνα; Καλύτερη απ' τον μπαμπά;!

Πέρσα: Αν ήμουν καλή μάνα...

Αδάμ: Ναι; Μη σταματάς. Πες το!

Πέρσα: Πήγαινε να ξαπλώσεις. Θα έρθω κι εγώ σε λίγο.

Αδάμ: Πες το!

Πέρσα: Αδάμ, πήγαινε! Χρειάζεσαι ύπνο.

Αδάμ: Δε ξέρεις τι έχω ανάγκη!

Πέρσα: Δε μπορώ να ξέρω!

Αδάμ: Κάνε τουλάχιστον κάτι που μπορείς. (την πλησιάζει).

Πέρσα: Τι άλλο θέλεις να κάνω; Έχω δώσει και την ψυχή μου για σένα. Τα πάντα!

Αδάμ: Πείσε τον εαυτό σου όταν δεν υπάρχω! (απομακρύνεται). Κάνε σαν να μη γεννήθηκα ποτέ. Ίσως... Ίσως και να τα καταφέρεις.

Πέρσα: Τι είναι αυτά που λες παιδί μου; Παιδί μου!

Αδάμ: Παράτα με! (παύση). Κανένας δε με θέλει. Ένα βάρος είμαι.

Πέρσα: Σε θέλω εγώ! Είσαι ο γιος μου. Το παιδί μου!

Αδάμ: Κανένας!

Πέρσα: Σύνελθε αγόρι μου. Ποτέ δεν θα μου είσαι βάρος. Είσαι το παιδί μου.

Αδάμ: Μη με αγγίζεις!

Ακούγονται γαυγίσματα από σκυλιά.

Η Πέρσα κάθεται πίσω ακίνητη. Ο Αδάμ προσπαθεί να μη πανικοβληθεί.

Αδάμ: Άκουσέ με λίγο. Μαμά; Δε φοβάμαι μαμά!

Πέρσα: Αδάμ... (τον κοιτάει απότομα). Είσαι καλά;

Παύση. Ο Αδάμ τρέχει στην μπαλκονόπορτα.

Αδάμ: (φωνάζει απ' έξω). Κάντε το να σιάσει επιτέλους!

Πέρσα: (τον τραβάει μέσα). Μη φωνάζεις! Θες να καταλάβει όλη η γειτονιά τι έκανες;!

Αδάμ: Κάντο να σταματήσει!

Πέρσα: Το σκυλί του γείτονα είναι. Δε θα σε πειράξει.

Αδάμ: Ούτε εσένα.

Πέρσα: Αδάμ, δε πρέπει να μας ακούσει!

Αδάμ: Κανείς δε μας ακούει μες στο σπίτι μας.

Πέρσα: (φωνάζει). Μας ακούει!

Σκηνή 9η:

Αδάμ: Σταμάτα να το κάνεις αυτό! (κλείνει τα αυτιά του).

Πέρσα: Θα σταματήσει μόνο του. Ηρέμησε!

Αδάμ: Μη με αγγίζεις. Παράτα με.

Πέρσα: Αδάμ, επιτέλους!

Παύση.

Αδάμ: Όλα θα πάνε καλά;

Πέρσα: Μακριά από δαίμονες...

Παύση, χάνεται πάλι η Πέρσα.

Ο Αδάμ κάνει πίσω. Κάθεται στο πάτωμα. Κλείνει τα αυτιά του.

Αδάμ: Με κοροϊδεύουνε μαμά! Γελάνε μαζί μου... Μη γελάτε! *(παύση)*. Θα με δαγκώσει. Μαμά!

Πέρσα: Κάτσε εδώ. Που θα πας; Δεν έχεις πουθενά να πάς!

Ο Αδάμ κοιτάει γύρω του.

Αδάμ: Είναι παντού! Όλοι αυτοί που δε κατάφερα να βοηθήσω. Με ρωτάνε, γιατί... Είναι παντού!

Πέρσα: Σύνελθε επιτέλους! *(τον χαστουκίζει)*.

Αδάμ: Δεν έχουν... Ούτε στόμα, ούτε μύτη. Σαν να τα έσβησε κάποιος με γόμα... *(την κοιτάει)*. Όχι απ' το δικό σου πρόσωπο. Εσένα υπάρχουν. Τα βλέπω.

Πέρσα: Σους... Ηρέμησε αγόρι μου. *(τον αγκαλιάζει)*. Όλα καλά θα πάνε, ναι; *(τον κοιτάει)*. Όλα καλά! Στο υπόσχεται η μανούλα...

Αδάμ: Τι με κοιτάς έτσι; *(παύση)*. Το ξέρω αυτό το γαμημένο το ύφος... Έτσι... Έτσι με κοιτάτε όλοι. Όλοι! Εσύ φταις για την κατάντια μου! Εσύ φταις. Εσύ με έφερες σε αυτό το σημείο!

Πέρσα: Εγώ να σε βοηθήσω θέλω!

Αδάμ: Γι' αυτό λιώνεις τα γαμημένα τα χάπια μες στο κουτί με τον χυμό; *(παύση)*. Σε είδα! Τι νόμιζες; Ότι είσαι πιο έξυπνη από εμένα;

Πέρσα: Μη φωνάζεις αγόρι μου, σε παρακαλώ.

Αδάμ: Χάρη θα σου κάνουν αν με ακούσουν! Χάρη... Να με ξεφορτωθείς δε θες; Ορίστε... Θα στο κάνουν πιο εύκολο.

Πέρσα: *(κλείνει τα αυτιά της)*. Πάψε!

Ο Αδάμ αλλάζει ύφος. Πιάνει ένα βάζο, το σπάει. Η Πέρσα μαζεύεται σε μια γωνία.

Πέρσα: Δεν είσαι καλά αγόρι μου...

Αδάμ: Εγώ χάπια δε παίρνω!

Πέρσα: Εντάξει... Εντάξει!

Αδάμ: Εσύ με τρέλανε! Όπως τρέλανε και τον μπαμπά γι' αυτό έφυγε!

Πέρσα: Ο πατέρα σου πέθανε!

Αδάμ: Ήθελε να φύγει!

Πέρσα: Δεν είχε τα κότσια όμως.

Αδάμ: Δεν σε άντεχε... Κανείς δε σε αντέχει. (παύση – αλλάζει ύφος). Δεν αντέχω άλλο μαμά!

Πέρσα: Εσένα δεν αντέχει κανείς! Εσύ τους διώχνεις όλους από κοντά μας. Όλους!

Αδάμ: Όχι... Όχι δεν είναι αλήθεια. Δε φταίω εγώ...

Πέρσα: Εσύ!

Αδάμ: Εγώ είμαι καλά... Κανένας δε με φοβάται. Είμαι καλά εγώ.

Πέρσα: Όχι δεν είσαι καλά παιδί μου. Χρειάζεσαι βοήθεια.

Παύση.

Αδάμ: Μαμά... Μια κρίση ήταν. Πάει πέρασε ε; Πέρασε.

Πέρσα: Πέρασε;

Αδάμ: Ναι. Μια χαρά είναι όλα. Δε βλέπεις, μια χαρά...

Παύση. Ο Αδάμ βλέπει ένα γυαλί απ' αυτά που έσπασε. Το βάζει στο λαιμό του.

Πέρσα: Όχι, όχι παιδί μου τι κάνεις;

Αδάμ: Είμαι ένα λάθος.

Πέρσα: Δωσ' το μου αυτό, σε παρακαλώ.

Αδάμ: Να τελειώνουμε μια και καλή...

Ο Αδάμ κλείνει τα μάτια του σφιχτά.

Πέρσα: Κοίτα με! Άνοιξε τα μάτια σου...

Αδάμ: Ένα βάσανο είμαι. (κλαίει). Τι λόγο έχω να ζω...

Πέρσα: Σε έχω ανάγκη.

Την κοιτάει.

Αδάμ: Τι...

Πέρσα: Δε μπορώ να ζήσω χωρίς το παιδί μου... Χωρίς εσένα.

Παύση. Ο Αδάμ κατεβάζει λίγο το γυαλί.

Πέρσα: Ναι, αγόρι μου. Έλα, δώσε το στην μαμά...

Αδάμ: Φύγε!

Ο Αδάμ πάει να το καρφώσει στο λαιμό του.

Πέρσα: (ουρλιάζει). Άστον κάτω!

Προσπαθεί να του πάρει το γυαλί. Παίρνει το γυαλί.

Αδάμ: Μαμά, δε μπορώ να σε προσέχω άλλο... Εσύ είσαι η μάνα μου. Δε μπορώ να τρέχω πίσω σου!

Πέρσα: Μη ξαναπιάσεις τέτοια πράγματα στα χέρια σου. Μικρό παιδί!

Αδάμ: Εντάξει... Δε θα ξαναπιάσω τίποτα καιό στα χέρια μου.

Πέρσα: Μικρό παιδί!

Αδάμ: Ναι, μικρό παιδί.

Παύση.

Πέρσα: Αδάμ-

Αδάμ: Θέλω να τελειώσει όλο αυτό. Δεν μπορώ άλλο μαμά... Να τελειώσει...

Πέρσα: Σε παρακαλώ, μη το κάνεις!

Χάνεται ξανά η Πέρσα.

Αδάμ: Θα πάψω να σκέφτομαι. Θα πάψω να πονάω...

Πέρσα: Θα τα καταφέρουμε μαζί, ναι; Μαζί. Όλα μαζί...

Αδάμ: Μόνος μου.

Πέρσα: Ποτέ ξανά μόνος σου.

Αδάμ: Όλοι μόνοι μας είμαστε στον πόνο.

Ο Αδάμ πάει να κοπεί. Η Πέρσα του το τραβάει.

Πέρσα: Άστο!

Η Πέρσα κόβεται.

Αδάμ: Κόπηκες...

Πέρσα: Πήγαινε μέσα σε παρακαλώ.

Αδάμ: Έχεις αίμα...

Πέρσα: Θα τα μαζέψω σε λίγο. Πήγαινε μέσα Αδάμ. Σε παρακαλώ!

Αδάμ: Μυρίζει σαν-

Πέρσα: (φωνάζει). Μέσα!

Ο Αδάμ, σατισμένος, φεύγει με αργά βήματα προς τα πίσω. Η Πέρσα προσπαθεί να μαζέψει τα αίματα και αν δέσει το χέρι της. Ο Αδάμ έρχεται ξανά, δειλά. Στην πραγματικότητα.

Πέρσα: Πήγαινε να ξαπλώσεις.

Αδάμ: Δεν ήθελα να σου κάνω κακό.

Πέρσα: (τον κοιτάει). Αν θες να κάνεις κακό σε εμένα, κάνεις πρώτα σε 'μένα!

Αδάμ: Δε θα σε πείραζα ποτέ...

Πέρσα: (τον πλησιάζει). Είσαι το παιδί μου. Ζω επειδή ζεις.

Αδάμ: Μαμά...

Πέρσα: Σους. Όλα καλά.

Αδάμ: (πιάνει ξανά το γυαλί, απαλά). Άσε με να το κάνω...

Πέρσα: Ποτέ!

Αδάμ: Να πάψω να βασανίζομαι.

Πέρσα: Αν φύγεις... Θα φύγουμε μαζί!

Αδάμ: Όχι... Όχι εσύ. Όχι...

Πέρσα: Ή μαζί, ή κανείς...

Αδάμ: Όχι, όχι, όχι...

Ο Αδάμ φεύγει. Τον ακολουθεί η Πέρσα.

Σκηνή 10η:

Έρχεται ο Αδάμ με αργά βήματα. Κρατάει μια κουβέρτα. Ξαπλώνει στον καναπέ.

Πέρσα: (από μέσα-ακούγεται μόνο φωνή). Είσαι εντάξει;

Αδάμ: Ναι... Μια χαρά.

Ο Αδάμ προσπαθεί να κοιμηθεί. Σηκώνεται

Αδάμ: Μαμά...

Πέρσα: *(αναστενάζει)*. Έρχομαι...

Αδάμ: Όχι, κάτι θέλω να σε ρωτήσω.

Πέρσα: Πες μου.

Αδάμ: Σε κουράζω;

Έρχεται η Πέρσα. Κρατάει ένα ποτήρι με χυμό.

Πέρσα: *(αναστενάζει)*. Όχι αγόρι μου. Όλα καλά.

Αδάμ: Είσαι κουρασμένη μαμά μου.

Πέρσα: *(κάθεται πλάι του)*. Είσαι ένα μικρό αγοράκι. Παίζεις, γελάς, διασκεδάζεις...

Αδάμ: Μεγάλωσα πια...

Πέρσα: Για 'μένα θα είσαι πάντα αυτό το μικρό αγοράκι. Με τις υπερδυνάμεις.

Αδάμ: Θα τελειώσει όλο αυτό.

Πέρσα: Όλα καλά θα πάνε.

Αδάμ: Το νιώθω, θα τελειώσει...

Πέρσα: Κοιμήσου αγόρι μου. Είναι αργά.

Αδάμ: Θα κάτσεις να μου κάνεις παρέα;

Πέρσα: Μέχρι να κοιμηθείς.

Αδάμ: Σε ευχαριστώ.

Ο Αδάμ ξαπλώνει ξανά.

Αδάμ: Δε πήγα σήμερα στην δουλειά...

Πέρσα: Δε πειράζει.

Αδάμ: Θα με διώξει ο κυρ-Γιάννης.

Πέρσα: Δε θα σε διώξει.

Αδάμ: Έλειψα και την... Το Σάββατο.

Πέρσα: Δε πειράζει.

Αδάμ: Έπρεπε να το είχα τελειώσει το ΤΕΙ.

Πέρσα: Εκεί είναι η σχολή... Δε φεύγει.

Αδάμ: Μεγαλώνω μαμά.

Πέρσα: Μικρός είσαι ακόμα.

Αδάμ: (ανασηκώνεται). Έφτασα 34 χρονών και τι έχω κάνει στην ζωή μου;

Πέρσα: Έχεις καταφέρει και ζεις.

Αδάμ: Σιγά το κατόρθωμα.

Πέρσα: Είναι! Δες τον κόσμο εκεί έξω.

Αδάμ: Όταν ήμουν μικρός... Είχα όνειρα.

Πέρσα: Όλοι έχουμε.

Αδάμ: Όχι. Εγώ είχα συγκεκριμένα... Ήθελα να γίνω... Κάτι που να βοηθάω τους ανθρώπους. Στα θέματά τους. (ο Αδάμ ανασηκώνεται). Κάποτε, πριν χρόνια, είχα διαβάσει κάτι. Πως είναι ένα όνειρο, η ζωή. Τρομερό όνειρο. Πανέμορφη και τρομακτική. Ανατριχιαστική. Οι άνθρωποι είναι αδύναμοι, μπροστά στην ομορφιά. Μπροστά στην λογική. (παύση). Λένε πως αυτά μπορούν να κερδίσουν τον θάνατο. Τον χρόνο μας που λιγοστεύει κάθε στιγμή. Έτσι ζούμε. Με μια ελπίδα που θα δώσει νόημα στην ζωή μας. Έρχονται μερικές στιγμές που νιώθουμε πως όλα είναι σωστά. Ότι είμαστε στο σωστό τόπο και χρόνο. (χαμογελάει). Από μικρός το ονειρευόμουν. Το ονειρευόμουν απ' το γυμνάσιο. Προσπάθησα πολύ. Για να βοηθήσω. Να βοηθάω τον κόσμο. Να ξεπερνάει ο καθ' ένας τα προβλήματά του. Ένιωθα πως γι' αυτό είχα γεννηθεί. Μόνο για να κάνω τον κόσμο χαρούμενο. Δε τα κατάφερα. Δεν εκπλήρωσα τον αυτοσκοπό μου... Δεν μπόρεσα να την σώσω.

Πέρσα: Ψυχολόγος;

Αδάμ: Όχι! Όχι ψυχολόγος, όχι. Δεν είναι καλοί.

Πέρσα: Ανάλογα τον άνθρωπο.

Αδάμ: Κοροϊδεύουν τον κόσμο. Τον κόσμο που έχει κάποιο πρόβλημα και τους ζητάει την βοήθειά τους.

Πέρσα: Και, τι ήθελες να γίνεις;

Αδάμ: Δε ξέρω... Κάτι που να βοηθάω. Ίσως... Ίσως πήγαινα στους γιατρούς χωρίς σύννορα. Ίσως...-

Πέρσα: Ποτέ δεν είναι αργά.

Αδάμ: Έχεις νιώσει ποτέ... Ότι κάποια πράγματα φτάνουν στο τέλος τους;

Πέρσα: Πολλές φορές.

Αδάμ: Και τι κάνεις;

Πέρσα: Σα τι να κάνω;

Αδάμ: Κάθεσαι έτσι απλά... Και περιμένεις το τέλος;

Πέρσα: Καμιά φορά.

Αδάμ: Και τις άλλες φορές; Που δε το κάνεις αυτό...

Πέρσα: Προσπαθώ να το εμποδίσω.

Αδάμ: Και, τα καταφέρνεις;

Πέρσα: Δύσκολα.

Αδάμ: Θα μου μάθεις τον τρόπο;

Πέρσα: Αν το θες.

Αδάμ: Το θέλω πολύ...

Πέρσα: Να στο μάθω τότε χαρά μου...

Αδάμ: Να μου μάθεις πως ζει ο κόσμος.

Πέρσα: Όχι αγάπη μου, δε χρειάζεται αυτό. Είναι όλοι τους κατεστραμμένοι.

Αδάμ: (γελάει). Γιατί εγώ δεν είμαι;

Πέρσα: Όχι βέβαια! Εσύ είσαι γεννημένος για μεγάλα πράγματα.

Αδάμ: Ένας κόσμος γεμάτος συνηθισμένους ανθρώπους...

Πέρσα: Ακριβώς

Αδάμ: Όλοι τους γεννήθηκαν και όλοι θα πεθάνουν.

Παύση.

Πέρσα: Που το διάβασες αυτό αγάπη μου;

Αδάμ: (σκέφτεται). Δε θυμάμαι.

Πέρσα: Δεν πειράζει.

Αδάμ: Έχω πολλά εδώ μέσα και δεν... Αχταρμάς το μυαλό μου.

Πέρσα: Είσαι κουρασμένος αγόρι μου. Θες ύπνο.

Αδάμ: Ναι. (ξαπλώνει). Θέλω να ξεκουραστώ.

Πέρσα: Να σε αφήσω κι εγώ..

Η Πέρσα τον φιλάει στο μέτωπο. Πάει να φύγει.

Σκηνή 11η:

Αδάμ: Μαμά;

Πέρσα: Ναι.

Αδάμ: Ο Ορφέας, ποιος ήταν;

Πέρσα: (γυρίζει-κάθεται). Ένα μυθολογικό πρόσωπο.

Αδάμ: Δεν υπήρξε δηλαδή στ' αλήθεια;

Πέρσα: Δε ξέρω.

Αδάμ: Μπορείς αν μου πεις την ιστορία του;

Πέρσα: (αναστενάζει). Μπορώ.

Ο Αδάμ κλείνει τα μάτια του.

Πέρσα: Λοιπόν (προσπαθεί να θυμηθεί ποιος είναι), η πιο διάσημη ιστορία, στην οποία πρωταγωνιστεί, είναι αυτή της συζύγου του, της Ευρυδίκης. Η Ευρυδίκη, λοιπόν, δαγκώθηκε από ένα ερπετό και πέθανε. Τρέλαμένος ο Ορφέας έπαιξε τόσο συγκινητικά τραγούδια και τραγούδησε τόσο θρηνητικά που όλες οι νύμφες και οι θεοί έκλαψαν και τον συμβούλευσαν.

Αδάμ: (χαρούμενα). Μαμά; Τα θυμάσαι όλα αυτά... Με τόσες λεπτομέρειες...

Πέρσα: (συνέρχεται λίγο). Φυσικά αγόρι μου. Μια καλή δασκάλα δε ξεχνάει ποτέ.

Αδάμ: Για πες και παρακάτω...

Πέρσα: Ο Ορφέας κατέβηκε στον κάτω κόσμο και με τη μουσική του απάλυνε την καρδιά του Άδη και της Περσεφόνης, οι οποίοι συμφώνησαν να επιτρέψουν στην Ευρυδίκη να γυρίσει μαζί του στη γη. Αλλά η συμφωνία που συνόδευε την απόφαση ήταν πως έπρεπε να μπουκ στο πλοίο του Άδη μαζί, αλλά να κοιτάζουν σε διαφορετικές πλευρές. Η Ευρυδίκη στην πρύμνη και ο Ορφέας στην πλώρη και ανάμεσά τους ο Άδης να κάνει κουπί. Καθώς έφταναν όλο και πιο κοντά στην ελευθερία τους, η επιθυμία του Ορφέα να δει την γυναίκα του μεγάλωνε. Η Ευρυδίκη έβαλε το χέρι της στο νερό.

Τότε... Την δάγκωσε ένας ιερός ιππόκαμπος και φώναζε απ' τον πόσο. Ο Ορφείας μέσα στην αγωνία του αθέτησε την υπόσχεση και έτρεξε κοντά της, αλλά εκείνη εξαφανίστηκε.

Αδάμ: Και τι έγινε μετά; Δε γύρισε πίσω;

Πέρσα: Μόνος του.

Αδάμ: Και ο Ορφείας, έζησε χωρίς την Ευρυδίκη;

Πέρσα: Ναι.

Αδάμ: Και πως πέθανε εκείνος;

Πέρσα: Εξοργισμένος τόσο για τον χαμό της γυναίκιας του και σκότωσε όλους του ιππόκαμπους. (παύση). Ακόμη και τον δικό του... Έτσι, τον τιμώρησε ο Ποσειδώνας.

Αδάμ: Δηλαδή... Γυναίκα φταίει για τον χαμό του.

Πέρσα: (γελάει). Μάλλον. Αλλά τι ψάχνεις τώρα, αγάπη μου; Παραμυθάνια είναι...

Αδάμ: Οι περισσότεροι απ' τους αρχαίους Έλληνες που αναφέρονται στα έργα, είτε στην ιστορία, ήταν υπαριτά πρόσωπα. Μόνο τα κατορθώματά τους ήταν ψεύτικα. Άλλωστε, δε θα μπορούσαν να τα έχουν κάνει όλα αυτά. Δεν υπήρχαν τα τέρατα...

Πέρσα: Πολύ σωστά!

Αδάμ: Τα τέρατα υπάρχουν μέσα μας. Αυτά πρέπει να κερδίσουμε. Όπως έκανε ο Ηρακλής και ο Θησείας. Ότι σκότωσαν... Ήταν οι φόβοι και τα πάθη τους.

Πέρσα: Έχεις δίκιο αγόρι μου.

Αδάμ: Μαμά. Θέλω να ξεκουραστώ.

Πέρσα: Ναι. Καληνύχτα και ότι θέλεις...

Αδάμ: Θα σου φωνάξω. (παύση). Μαμά.

Πέρσα: Ναι... Αδάμ.

Αδάμ: Τα χάπια;

Πέρσα: Θα τα πάρω.

Αδάμ: Θες βοήθεια...

Πέρσα: (με λίγη ένταση). Μπορώ!

Αδάμ: Εντάξει μαμά. Καλό βράδυ.

Πέρσα: Επίσης!

Η Πέρσα φεύγει λίγο νευρικά. Ο Αδάμ κλείνει τα μάτια του να κοιμηθεί.

Αδάμ: Μαμά...

Δεν απαντάει η Πέρσα.

Αδάμ: Σε αγαπώ πολύ μαμά...

Σκηνή 12η:

Ο Αδάμ ξαπλωμένος ανάσκελα με κλειστά τα μάτια. Έρχεται η Πέρσα. Στέκεται μπροστά στους θεατές. Ψηλαφίζει το σώμα της.

Πέρσα: Τα χέρια μου... Βλέπουν σχήματα, σώματα. Στην αρχή... Τρόμαζα. Μετά όμως, μου άρεσε. Να ψάχνω το σώμα μου με τα χέρια μου. Τις φλέβες, τα σημάδια, όλα. Το πιάζω. Να δω πόσο αντέχω. (παύση). Με τα ξένα σώματα δεν είναι το ίδιο. Δε ξέρω πότε πονούσαν και... Δεν ήθελα να πονάνε. Κανέναν δε θέλω να πονάω. Μόνο ησυχία θέλω. Σους! (παύση). Μη! Η ακοή ήταν πάντα η χειρότερη αίσθηση. Η γεύση όμως... Να γεύομαι τα πάντα και να τα συγκρίνω. Να γεύομαι και να μυρίζω. Όχι, όχι. Δε θέλω να μυρίζω. Να γεύομαι και να αγγίζω. (παύση). Μυρωδιές! Καμιά δεν είναι ίδια. Οι δρόμοι, τα κτίρια, οι άνθρωποι. Κανένας δε μυρίζει το ίδιο. Κανένα ζώο δε μυρίζει το ίδιο. Ότι κι αν κάνουν... Η μυρωδιά του προδίδει. Ο τρόμος, ο φόβος. Τον μυρίζουν. Εκείνα! Τα πάντα μυρίζουν. Σιχαίνομαι την μυρωδιά απ' το άγγιγμα... (παύση).

Ακούγονται σκυλιά. Η Πέρσα ταραάζεται. Ξυπνάει ο Αδάμ. Σηκώνεται. Πηγαίνει με τρεμάμενα βήματα στην μπαλκονόπορτα. Ψάχνει τα σκυλιά απ' έξω. Η Πέρσα τον κοιτάει έντρομη.

Αδάμ: Σκυλιά... (ουρλιάζει). Σκάστε! (παύση-με ήρεμο τόνο). Σας σκότωσα. ΌΛΑ! Ένα προς ένα. Τότε δε γαυγίζατε ε; Τότε ήταν καλά; Καταραμένα. Σκάστε! Σιχαμένα. Ποτέ δε σας ήθελα. Βρωμιάρικα. Με αυτή την μυρωδιά σας που δεν... Τα σάλια σας, τα δόντια που μασούν ότι βρουν στον δρόμο τους! (με ένταση). Σκάστε! (παύση). Δεν αντέχω άλλο. ΣΚΥΛΙΑ! (παύση). Δε μπορώ να ζήσω. Γίνονται τόσα γύρω μου, τα ακούω, τα βλέπω και εγώ... (Κάθεται). Τίποτα απ' ότι άκουγα κατά καιρούς δε πίστευα ότι μπορεί να συμβεί και σε εμένα. (σηκώνεται απότομα). Ακόμα μυρίζω το αίμα σας. Αυτές οι κραυγές... (κλείνει τα αυτιά του). Ουρλιαχτά! Τόσα χρόνια. Από εκείνη την καταραμένη μέρα. Τα ματωμένα δόντια του που έκοβαν και έκοβαν καθώς γρούλιζε. Αυτό να ουρλιάζει, να γρούλιζε, να γαβγίζει! (παύση). Δε θα σταματήσετε ποτέ;! (κάθεται στο πάτωμα – κλείνει τα αυτιά του). Αφήστε με μόνο! Δεν θέλω να βλέπω κανέναν σας. Να ακούω κανένα! (κουλουριάζεται). Σιχαμένα... Ακόμα και όταν πεθαίνετε... Μυρίζετε. (σηκώνεται απότομα). (ουρλιάζει). Ψόφα βρωμόσκυλο!

Πέρσα: Αδάμ;

Ο Αδάμ δε την ακούει.

Αδάμ: Σκυλιά!

Πέρσα: Αγοράκι μου, είσαι καλά; Γιατί δε κοιμάσαι;

Αδάμ: Σε κανέναν δε θα κάνετε ξανά κακό.

Πέρσα: Σε ποιον μιλάς αγόρι μου;

Αδάμ: Να μη δει κανείς άλλος αυτό... *(την κοιτάει)*. Κανείς άλλος δε θα πονέσει από εσάς!

Πέρσα: Ηρέμησε αγόρι μου. Μη φωνάζεις, σε παρακαλώ. Θα σε ακούσει!

Αδάμ: *(την κοιτάει έντονα-πλησιάζει αργά)*. Κανένα άλλο βρωμόσκυλο...

Πέρσα: Έλα. Πάμε να ξαπλώσουμε.

Την πλησιάζει, την μυρίζει.

Αδάμ: Βρωμάς! Αυτή η μυρωδιά δε θα φύγει ποτέ!

Πέρσα: Ποια μυρωδιά;

Αδάμ: Σκυλιά!

Ο Αδάμ αρχίζει και γαυγίζει. Γυρίζει γύρω-γύρω.

Πέρσα: Κάνε ησυχία αγόρι μου...

Αδάμ: Εσύ... Σκυλί...

Πέρσα: Δεν άφησες κανένα σκυλί ζωντανό.

Αδάμ: Δε σας σκότωσα όλα...

Πέρσα: Όλα καλά θα πάνε.

Αδάμ: Δεν έπρεπε να το κάνεις εσύ. Έπρεπε να με αφήσεις να το κάνω εγώ!

Πέρσα: Ποιο; Δε καταλαβαίνω τι λες Αδάμ.

Αδάμ: Να με αφήσεις να το κάνω μόνος μου! Μπορούσα να το κάνω... Εγώ! Να με αφήσεις να ζήσω όπως εγώ θέλω!

Ο Αδάμ πιάνει ένα μαχαίρι από δίπλα. Το στρέφει στην μητέρα του.

Πέρσα: Άσε κάτω το μαχαίρι αγάπη μου...

Η Πέρσα πάει να τον αγκαλιάσει.

Αδάμ: Δε θα πειράξεις κανέναν άλλον ποτέ! Σε θυμάμαι... Να τον καταβροχθίζεις!

Πέρσα: Αρκετά! Δεν αντέχω άλλο την τρέλα σου!

Ο Αδάμ πάει να την μαχαιρώσει. Η Πέρσα τον σπρώχνει. «Παλεύουν» για λίγο. Ο Αδάμ πέφτει στο πάτωμα.

Πέρσα: Φτάνει! Δεν σε αντέχω άλλο. Όλο σκυλιά και σκυλιά... Τίποτα δε ακούγεται. Ποτέ δε ακουγόταν. Βγήκες και σιότωσης όλα τα σκυλιά της γειτονιάς απ' την τρέλα σου. Είμαι πάντα εδώ, δίπλα σου. Τρελαίνεσαι και τρελαίνεις κι εμένα! Θα μας πάνε μέσα, το καταλαβαίνεις;

Ο Αδάμ πιάνει ξανά το μαχαίρι.

Αδάμ: (φωνάζει). Σκυλιά!

Πέρσα: (με ήρεμο ύφος). Αγόρι μου, άσε το μαχαίρι. Κοίτα με...

Η Πέρσα κάνει πίσω βήματα.

Αδάμ: Όπου κι αν πας... Θα σε βρω!

Πέρσα: Αδάμ...

Αδάμ: Θα σου κόψω τα χέρια και τα πόδια... Θα σε γδάρω σα τομάρι.

Πέρσα: Κοίτα με... Είμαι η μάνα σου!

Αδάμ: Θα σε κάνω να πονέσεις τόσο πολύ που δε θα αντέχεις να το θυμάσαι...

Πέρσα: Αρκετά!

Αδάμ: (στο πρόσωπό της). Αλλά μη φοβάσαι. Δε θα θυμάσαι τίποτα... Γιατί θα έχεις πεθάνει!

Πέρσα: Δε σου έφτασε που ξεκοίλιασες όλα τα...-

Αδάμ: Άφησα το χειρότερο για το τέλος!

Πέρσα: Γιατί τα έχεις βάλει με τα σκυλιά αγόρι μου;

Πάει να τον χαιδέψει.

Αδάμ: (με ένταση). Μη με αγγίζεις! Θα με κατασπαράξεις κι εμένα!

Πέρσα: Πάψε! Δεν έχω άλλες αντοχές...

Αδάμ: Σε είδα να κατασπαράζεις τον πατέρα μου!

Πέρσα: Εμένα;

Αδάμ: Να τον κόβεις κομμάτια. Έτρεχαν τα αίματα... Αλλά δε μύριζε σα το δικό σου.

Πέρσα: Γι' αυτό δεν θες τα σκυλιά; Αδάμ...-

Αδάμ: Εσύ τον σκότωσες!

Πέρσα: Εγώ σου είπα ότι τον πατέρα σου τον σκότωσαν τα σκυλιά, για να μη σου πω την αλήθεια! Πώς να στην έλεγα...

Σκηνή 13η:

Ο Αδάμ αλλάζει εντελώς ύφος. Πλησιάζει την Πέρσα.

Αδάμ: Μαμά μου, καλά δεν ήμασταν. Τι έγινε πάλι;

Πέρσα: Δεν ήθελα να το μάθεις. Δεν έπρεπε να μάθεις ότι εγώ τον σκότωσα, όχι...

Αδάμ: Θα κάνω πως δε το άκουσα. Έλα, έλα να κάτσουμε.

Πέρσα: Δεν πήγαινε άλλο! Δεν το ήθελα! Εκείνος το προκάλεσε, εκείνος έφταιγε.

Αδάμ: Εκείνος, το ξέρω. Έλα.

Η Πέρσα κάθεται.

Πέρσα: Δε μπορούσα να το φανταστώ. Έβλεπα ότι κάτι δε πήγαινε καλά, ότι κάτι τον αναστάτωνε. Θύμωνε και ξεσπούσε βίαια. Και σε εμένα και σε εμένα. Τις τελευταίες του μέρες, είχε αλλάξει. Προσπαθούσα να τον δικαιολογήσω αλλά και πάλι. Ήταν να μη του μπει η ιδέα. Ποτέ δε κατάλαβα πως άρχισαν όλα. Δε μπορούσα να εξηγήσω τα ανεξήγητα. (παύση). Με τρόμαζε πολύ όταν γελούσα. Δε μπορούσα να το πιστέψω αυτό που έκανε. Στο ίδιο του το παιδί! Ντρεπόμουν, δεν ήθελα να μάθει κανείς τίποτα! Εκείνη την μέρα γύρισε τύφλα. Για άλλη μια φορά. Δε θα τον αφήνα να κάνει σε κανέναν κακό! (παύση). Για άλλη μια φορά... Δε μπορούσα να τον αφήσω να βγάλει την ψυχασθενικά του πάνω σου... Για άλλη μια φορά! Όταν τον πρωτοείδα να... Να βγαίνει απ' το δωματιάκι σου και να κουμπώνει το παντελόνι του. Ούτε να το θυμάμαι δε θέλω. Χριστέ μου! Έκανα οικογένεια με έναν... (παύση). Αν είχα μιλήσει απ' την πρώτη φορά, δε θα φτάναμε ως εδώ.

Αδάμ: (φωνάζει). Μαμά, τι λες;

Πέρσα: Ήσουν μικρός Αδάμ! Πως θα μπορούσες να... Ο πόνος του παιδιού μου, είναι και δικός μου πόνος. (παύση). Μη το ξαναπείς αυτό... Σε έσωσα!

Αδάμ: *(κάθεται κάτω-κλαίει)*. Δεν αντέχω άλλο, το καταλαβαίνεις;!

Πέρσα: Δε μπορούσα να αφήσω κανέναν να κάνει κακό στο παιδί μου. Στο σπλάχνο μου. *(παύση)*. Ήταν μαχαιριά στα σωθικά μου. Θα έκανα τα πάντα για σένα, ακούς;

Αδάμ: Θα σε χάσω. Το ξέρω. Είναι πιο δυνατό από εμένα. Από εσένα, απ' όλους μας! Ο πόνος. Όχι ο πόνος. Ο φόβος. *(σηκώνεται)*. Δε μπορείς να καταλάβεις. Δε το βλέπεις. Το μυαλό σου. Χάνεις το μυαλό σου. *(παύση)*. Δε μπορείς να καταλάβεις πόσο φοβάμαι. Πόσο φοβάμαι μη σε χάσω! Όχι. Δε θα καταλάβεις τίποτα. *(παύση)*. Ο θάνατος είναι δίπλα μας. Εδώ και εγώ δεν κάνω τίποτα. *(παύση)*. Να ζήσεις, μόνο αυτό. *(ανασαίνει βαριά)*. Μια ανάσα. Κι άλλη μια. Κι άλλη μια. Να ηρεμήσω. Να φύγει. Αυτό μόνο. Να φύγει το κακό απ' το σπίτι μας! Ηρεμία. Γαλήνη.

Πέρσα: Αδάμ;

Αδάμ: Μαμά... Μαμά μου!

Πέρσα: Αγόρι μου.

Αδάμ: Με βλέπεις, με γνωρίζεις; Με θυμάσαι;

Πέρσα: Εσένα πάντα θα σε θυμάμαι αγόρι μου.

Τον αγκαλιάζει.

Αδάμ: Φοβήθηκα πολύ. Ότι...-

Πέρσα: *(τον διακόπτει)*. Να μη φοβάσαι παιδί μου! *(τον χαϊδεύει)*. Θέλεις να μου πεις κάτι;

Αδάμ: Δε ξέρω...-

Πέρσα: Έλα, πάρε τον χυμό μου. *(τον τον δίνει)*. Θα σε ηρεμήσει.

Αδάμ: *(πίνει)*. Εσύ πρέπει να ηρεμήσεις μαμά.

Πέρσα: Καλά είμαι εγώ.

Αδάμ: Πρέπει να κοιμηθούμε. Έχω δουλειά αύριο.

Πέρσα: Να σε πάρω αγκαλιά;

Αδάμ: Να με πάρεις.

Πέρσα: Εδώ, οι δύο μας.

Η Πέρσα τον πλησιάζει. Τον αγκαλιάζει. Χάνεται ξανά. Τον αφήνει και τον κοιτάει περίεργα.

Αδάμ: Σε αγαπάω μαμά.

Πέρσα: Κι εγώ σε αγαπάω, αγόρι μου.

Αδάμ: Μη με αφήσεις μαμά. Να προσέχεις τον εαυτό σου.

Πέρσα: Δε θα σε αφήσω ποτέ ψυχή μου. Προσέχω και τον εαυτό μου και εσένα.

Αδάμ: Εμένα δε χρειάζεται. Είμαι μεγάλος πια.

Πέρσα: Όχι αγοράκι μου. Πάντα θα με χρειάζεται. Πάντα! Να σε σώζω. Όπως σε έσωσα από τον πατέρα σου...

Αδάμ: Για μια ακόμη φορά μαμά. Ο μπαμπάς πέθανε από καρκίνο πριν 3 χρόνια!

Πέρσα: Σους.... Εδώ είμαι εδώ αγάπη μου. *(τον φιλάει στο μέτωπο)*.

Αδάμ: Σε παρακαλώ, με τρομάζεις...

Πέρσα: Έπρεπε να το είχα κάνει πιο νωρίς. Να είχα ηρεμήσει. Να είχαμε ηρεμήσει και οι δύο. Μια ώρα νωρίτερα. *(με φόρα προς τους θεατές)*. Δεν υπάρχει ένας άνθρωπος να μου δώσει αυτό που ζητάω;! Σας παρακαλώ. Κάποιος να με βγάλει απ' τον εφιάλτη αυτόν. Σας παρακαλώ. *(παύση)*. Δεν ήσουν εσύ ο άρρωστος. Όχι. Εγώ ήμουν. Ένας νεκρός άνθρωπος. *(παύση)*. Όλα έχουν τελειώσει. *(στους θεατές)*. Υπάρχει ένας άνθρωπος;! *(παύση)*. Ξέρεις τι φοβόταν; Το αύριο. Αυτό τον τσάκιζε. Μαζί με αυτόν και εμένα. Δε μου έμεινε τίποτα πια. Τίποτα δικό του. Μόνο το αύριο. Ο φόβος του και το πόσο πολύ ήθελε να το ζήσει αυτό το αύριο. Εκείνος ήθελε να το ζήσει. Εγώ; Θέλω; *(παύση)*. Τι με κοιτάτε; Πιστεύεται ότι είναι εύκολο; Δεν έχετε ιδέα!

Αδάμ: Μαμά, τι λες; Σε ποιον μιλάς; Σε παρακαλώ πολύ, σταμάτα το!

Πέρσα: *(τον πλησιάζει)*. Εσύ δεν έχεις να φοβάσαι τίποτα ψυχή μου. Έφυγε.

Αδάμ: Εδώ και πολύ καιρό.

Πέρσα: Όχι! Μόλις τον κατάλαβα. Ακόμα μυρίζω το δέρμα του στον αέρα. *(μυρίζει)*.

Αδάμ: Τα χάπια σου τα πήρες τελικά;

Η Πέρσα τον κοιτάει απειλητικά.

Πέρσα: Τα πήρα.

Αδάμ: Είσαι σίγουρη; Ήσουν αρκετά παράξενη σήμερα...

Ο Αδάμ πηγαίνει με αργά βήματα πίσω.

Πέρσα: Μη φεύγεις μακριά απ' την μαμά.

Αδάμ: Όχι, δε φεύγω.

Πέρσα: Αφού σε βλέπω!

Η Πέρσα τον πλησιάζει.

Αδάμ: Το κινητό μου θέλω να πάρω-

Πέρσα: Γιατί;

Αδάμ: Να πάρω την Χρύσα τηλέφωνο. Θα ανησυχεί.

Πέρσα: Ξέρει πως είσαι με την μάνα σου.

Αδάμ: Καλά, θα την πάρω μετά.

Πέρσα: *(τον χαιδεύει).* Τον χυμό σου, δεν τον ήπιες όμως.

Αδάμ: Τον ήπια, να. *(της δείχνει το ποτήρι).*

Πέρσα: Μπράβο αγόρι μου. *(σταματάει απότομα και κοιτάει γύρω της).* Να τος!

Αδάμ: Ποιος;

Πέρσα: Να τος, να τος!

Αδάμ: Τι λες ρε μάνα;

Πέρσα: Δεν ακούς; Τακ, τουκ, τακ, τουκ... Τα βήματα του. Στον διάδρομο. Γύρισε.

Αδάμ: Ποιος;! Είναι κανείς σπίτι μας;

Ο Αδάμ σηκώνεται να δει.

Πέρσα: Που πας;! Κάτσε εδώ, θα σε πιάσει. Όχι, δε θα τον αφήσω ξανά.

Αδάμ: Για τον μπαμπά λες; Χριστέ μου!

Πέρσα: Ηρέμησε αγόρι μου.

Αδάμ: Άκου με. Ο μπαμπάς-

Πέρσα: Μη! Θα σε ακούσει.

Αδάμ: Ο μπαμπάς έχει πεθάνει. Όσο ζούσε μια φορά με χτύπησε και αυτή την φορά είχε δίκιο.

Πέρσα: Τι λες παιδί μου;

Αδάμ: Αφού είχα σπάσει τα τζάμια από 4 αμάξι ρε μάνα. *(γελάει).*

Πέρσα: Πάψε να τον δικαιολογείς.

Αδάμ: Δεν... Δεν. Έλεος!

Πέρσα: Μη φωνάζεις.

Αδάμ: Ρε μαμά, δε μπορώ άλλο αλήθεια..

Πέρσα: Δε θα σε αγγίξει ξανά στο υπόσχομαι.

Πιάνει το στομάχι του ο Αδάμ, σα να πονάει.

Αδάμ: Λοιπόν. Επειδή δε νιώθω πολύ καλά, θα πάω σπίτι μου-

Πέρσα: Εδώ είναι το σπίτι σου! Δε θα σε διώξει ο καριόλης από κοντά μου!

Αδάμ: Σύνελθε μαμά επιτέλους. Άκουσέ με πια...

Πέρσα: Ξέρει η μαμά, ναι;

Αδάμ: Μαμά, με ακούς!;

Πέρσα: Εδώ... Μαζί...

Αδάμ: *(σηκώνεται)*. Δε μπορώ να σε κουμαντάρω άλλο μόνος μου.

Πέρσα: Που πας Αδάμ;

Αδάμ: Θα πάρω τηλέφωνο να έρθουν να σε πάρουν. Δεν μπορώ να σε ελέγξω πια.
(πονάει).

Πέρσα: Δε θα χωριστούμε... *(με ένταση)*. Ποτέ!

Αδάμ: *(ζαλίζεται)*. Πρέπει... Να σε βοηθήσουν...

Πέρσα: Μόνο μαζί θα είμαστε καλά. Δεν έχουμε κανέναν άλλον ανάγκη καρδιά μου.

Ο Αδάμ πέφτει λιπόθυμος στο πάτωμα. Η Πέρσα τον πλησιάζει. Κοντοκάθεται από πάνω του και τον χαϊδεύει στα μαλλιά.

Πέρσα: Υποθέτω πως μερικοί άνθρωποι, δεν έχουν χαρούμενο τέλος...

~Τέλος~